

добры прѣпоржченія за чюднѣ-тѣ вѣсть кож-то желаяхъ да имъ съобщать.

Освѣнъ това много ертаны на Европѣ сѣ задлъжены на монастыры-тѣ за първо-то разработваніе на земѣ-тѣ и за въвежданіе-то на много полезны занятія, нѣ особенно за распространеніе-то на Св. Писаніе и другы полезны книги. И както монастыри-тѣ въ врѣме-то на прѣселеніе-то на народы-тѣ станяхъ разсадници за Христіанство-то въ ближайшѣ-тѣ имъ околность, тѣи отъ части и станяхъ разсадници за цѣлый-тѣ пълкъ на мировѣстителитѣ, кои-то отидохъ въ чужды страны за да посѣжтъ сѣмя-то на животъ-тѣ въ странѣ-тѣ имъ.

Ще е любопытно да съобщимъ тука исторіѣ-тѣ на единъ такъвъ монастыръ. *Ерроулъ* Игуменътъ на единъ Френскы монастыръ стоялъ въ голѣмо уваженіе по причинѣ на благочестіе-то си. Кога-то той усѣти, че своелюбіе-то му захванѣ да намира удоволствіе въ това, той съ трима другары ся оттегли въ единъ отдалеченъ лѣсъ, въ кой-то обитавахъ само разбойници и дивы звѣрве. Тука при изворътъ на единъ потокъ тѣ ся поселихъ и направихъ си колыбы отъ трѣстіе и прѣсть. Слѣдъ малко дойде единъ отъ разбойницитѣ и обяви на тѣхъ че тѣ въ това разбойническо окръжіе не ще бждѣтъ тѣрпимы и за това ще бжде опасно за живота имъ.